

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 839 ³	Τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου Κυριακὴ 17 Ἰανουαρίου 2016 (2002, 2013)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος (περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ του)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐκκλησία μας ἐσορτάζει τὸν Μέγα Ἀντώνιο. Θὰ ποῦμε μερικά διδακτικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ του.

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος γεννήθηκε τὸν τρίτο αἰῶνα μετὰ Χριστόν, τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, στὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶχε εὐσεβεῖς ἀλλὰ καὶ πλουσίους γονεῖς, ποὺ πεθαίνοντας τὸν ἄφησαν κληρονόμο μεγάλης περιουσίας. Γράμματα ὅμως δὲν θέλησε νὰ μάθῃ.

● Νέος στὴν ἡλικία πήγαινε στὴν ἐκκλησία. Μία Κυριακὴ ἄκουσε στὸ εὐαγγέλιο νὰ λέγῃ ὁ Χριστὸς στὸν πλούσιο ἐκεῖνο νέο ποὺ ζητοῦσε τὴν τελειότητα: «*Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς*» (Ματθ. 19,21), νὰ πουλήσῃ δηλαδὴ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ τὰ δώσῃ στοὺς φτωχοὺς. Κ' ἐμεῖς τὸ ἔχουμε ἀκούσει αὐτὸ πολλὰ φορὲς, ἀλλὰ δὲν μᾶς κάνει τόση ἐντύπωσι. Ἐκεῖνος τ' ἄκουσε γιὰ πρώτη φορά, καὶ δὲν χρειάστηκε νὰ τὸ ξανακούσῃ. Ἀμέσως εἶπε: «*Αὐτὸς ὁ λόγος ἀρμόζει σ' ἐμένα*». Καὶ μόλις βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, εἶχε πάρει τὴν ἡρωϊκὴ ἀπόφασιν καὶ προχώρησε: **πούλησε ὅλα ὅσα κληρονόμησε**, τριακόσα ἐκλεκτὰ χωράφια, ἔδωσε τὰ χρήματα στοὺς φτωχοὺς, κι ἀφοῦ φρόντισε γιὰ τὴν ὀρφανὴ μικρὴ ἀδελφή του ἀνεχώρησε καὶ **βγήκε** ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, **στὴν ἔρημο**. Ἐκεῖ ἔζησε πολλὰ χρόνια, ὀγδονταπέντε καὶ πλέον. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μιμηθῇ τὸ σκληρὸ ἀγῶνα του ἐκεῖ ἐναντίον τῶν δαιμόνων;

● Στὴν Ἀλεξάνδρεια ὑπῆρχαν σοφοί, ποὺ διάβαζαν βιβλία πολλά. Αὐτοὶ ἄκουσαν τὴ φήμην του κι ἀποροῦσαν, πῶς ἓνας ἀγράμματος κατάρθωσε νὰ φτάσῃ σὲ τέτοια ἐπίπεδα. Πῆγαν λοιπὸν καὶ τὸν βρῆκαν στὴν ἔρημο. Τὸ ρωτᾶνε:

—Ἐμεῖς κοπιᾶζουμε διαβάζοντας Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη, τόσοι σοφοὺς. Ἐσὺ **τί βιβλία διαβάζεις;**

—Ἐγὼ, λέει, μελετῶ βιβλία ποὺ ἐσεῖς δὲν τὰ προσέχετε.

—Ποιά εἶνε τὰ βιβλία αὐτά;

—Εἶνε τὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ ποὺ βρίσκονται μπροστά μας. Πρῶτο βιβλίον εἶνε ὁ ἥλιος ποὺ μᾶς φωτίζει τὴν ἡμέρα, μᾶς θερμαίνει, μᾶς ζωογονεῖ. «*Μέγας εἶσαι, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου*». «*Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς...*» (καὶ μέχρι σήμερα πράγματι ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔχει περὶ τὴν τελευταία λέξιν της, ἀλλ' ἀκόμη μελετᾷ τὸν ἥλιον). Ἄλλο βιβλίον εἶνε ἡ σελήνη μὲ τὸ κατανυκτικὸν της φῶς τὴ νύχτα. Βιβλίον εἶνε ἡ γῆ ποὺ κατοικοῦμε. Βιβλίον ἡ θάλασσα ἢ μεγάλη καὶ ἀπέραντη, βιβλίον οἱ ποταμοί, βιβλίον τὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα, βιβλίον τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιά, βιβλίον ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλύτερα. Βιβλίον εἶνε ἡ φύσις. Αὐτὰ εἶνε, λέει, τὰ βιβλία ποὺ διαβάζω καὶ μελετῶ. Καὶ θαυμάζω καὶ λέω κ' ἐγὼ: «*Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια (μόνος)*» (Ψαλμ. 76,14-15).

Ἔμειναν κατάπληκτοι κ' ἔφυγαν σκεπτικοί.

● Ἡ φήμη τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου ἔφτασε μέχρι τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ **Μέγας Κωνσταντῖνος** τὸν θαύμαζε καὶ τοῦ ἔστειλε μὴ **ἐπιστολήν**. Ὅταν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν στὴν ἔρημον, οἱ μαθηταὶ του ἔλεγαν:

—Πόσο τιμᾷ ὁ βασιλεὺς τὸ διδάσκαλό μας!

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος εἶπε:

—Θαυμάζετε ποὺ ἓνας ἐπίγειος βασιλεὺς ἔστειλε σ' ἐμένα ἐπιστολήν; Νὰ θαυμάζετε, ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ὅλοι οἱ βασιλεῖς εἶνε ἓνα μηδενικόν, μᾶς ἔστειλε γράμμα. Καὶ τὸ γράμμα του εἶνε ἡ **ἅγια Γραφή**. Τὸ διαβάζουμε ἄραγε μὲ ἀνάλογο ἐνδιαφέρον;

Θυμᾶμαι, ὅτι ὅταν ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς βρέθηκα κ' ἐγὼ σὲ ἓνα προκεχωρημένο φυλάκιο εἶδα ἀπὸ πίσω, χωρὶς νὰ μὲ ἔχη ἀντιλη-

φθῆ, ἓνα στρατιώτη πού κάτι διάβαζε καί ἔκλαιγε. Τόν πλησίασα. Τί διάβαζε; Εἶχε λάβει γράμμα ἀπό τή μάνα του. Ὅπως λοιπόν αὐτός ἀλλά καί ὄλοι μας, ὅταν λάβουμε γράμμα ἀπό πρόσωπο ἀγαπημένο, τὸ διαβάζουμε καί τὸ ξαναδιαβάζουμε, κατὰ παρόμοιο τρόπο, λέει ὁ Μέγας Ἀντώνιος, πρέπει **νὰ διαβάζουμε –καί νὰ ἐφαρμόζουμε–** τὴν ἀγία Γραφή.

● Ἀλλὰ ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, ὅπως εἶπαμε, εἶχε πόλεμο ἀπὸ τὸν πονηρό. Κάποτε, σὲ στιγμή πειρασμοῦ, ὁ σατανᾶς τοῦ εἶπε: «Ἀντώνιε, ἄλλος σὰν ἐσένα δὲν ὑπάρχει. Εἶσαι ὁ πιὸ ἅγιος πάνω στὴ γῆ...». Ἐπικίνδυνος **ὁ λογισμὸς τῆς ὑπερηφανείας**. Ὁ Μέγας Ἀντώνιος τὸν ἔδωξε. Ἄκουσε ὅμως τότε καί μιὰ ἄλλη φωνὴ ἀπὸ τὸ Θεό:

–Θέλεις νὰ δῆς, **ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ ἅγιος;** Πήγαινε κάτω στὴν Ἀλεξάνδρεια (στὴ μεγάλη πόλι μὲ τὸν πλοῦτο καί τὴ διαφθορά), κ' ἐκεῖ θὰ τὸν βρῆς.

Κατεβαίνει στὴν Ἀλεξάνδρεια. Κι ἀφοῦ πέρασε κεντρικὰ κι ἀπόμερα μέρη, φθάνει μπροστὰ σ' ἓνα ὑπόγειο. «Ἐδῶ», τοῦ εἶπε ἄγγελος Κυρίου, «κατοικεῖ **ὁ πιὸ ἅγιος ἄνθρωπος** τοῦ κόσμου». Ὅταν μπῆκε εἶδε ἓνα **τσαγκάρη**.

–Ἐσύ, τὸν ἐρωτᾷ, τί κάνεις; Πῶς ζῆς;

–Σηκώνομαι τὸ πρωὶ καί κάνω τὸ σταυρό μου. Μαζεύω τὴ γυναῖκα καί τὰ παιδιὰ μου, κάνουμε προσευχὴ καί διαβάζουμε τὸ Εὐαγγέλιο. Μετὰ ἔρχομαι ἐδῶ στὸ τσαγκαράδικο καί **δουλεύω**. Ἀπ' ὅ,τι βγάζω, **δίνω** καί σὲ κανένα πιὸ φτωχό. **Κλαίω** γιὰ τ' ἁμαρτήματά μου καί ζητῶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

–Δὲν κάνεις τίποτ' ἄλλο;

–Τίποτ' ἄλλο.

Καί θαύμασε ὁ Μέγας Ἀντώνιος.

Μπορεῖ νὰ πᾶς στὸ Ἅγιο Ὄρος καί ν' ἀσκητεύης σὲ μιὰ σπηλιά, κι ὅμως νὰ πᾶς στὴν κόλασι· καί μπορεῖ νὰ μείνης μέσα στὴν πιὸ διεφθαρμένη πόλι καί κοινωνία, καί νὰ ζήσης ὄχι μόνο μὲ **σωφροσύνη** ἀλλὰ καί μὲ **παρθενία**.

Κάτι ἀκόμη.

● Στὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου ζοῦσε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἓνας **τυφλὸς θεολόγος**. Λεγόταν **Δίδυμος** καί ἤξερε ἀπ' ἔξω τὴν ἀγία Γραφή. Τὸν συνάντησε λοιπόν ὁ Μέγας Ἀντώνιος καί τοῦ λέει:

«Μὴ λυπᾶσαι πού δὲν ἔχεις μάτια σωματικά. Τέτοια μάτια ἔχουν καί οἱ μυῖγες καί τὰ κουνούπια κι ὅλα τὰ ζῶα. Ἐσύ ἔχεις ἄλλα μάτια, **μάτια ἀγγελικά**, πού βλέπουν τὸ Θεὸ καί τὸ φῶς του».

«**Μακάροι οἱ καθαροὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται**» (Ματθ. 5,8). Σήμερα **οἱ ἄνθρω-**

ποι εἶνε τυφλοί. Μέσ' στοὺς χίλιους πόσοι βλέπουν;

● Ἔνας ἀπὸ ἑκείνους πού τὸν πλησίασαν καί τὸν γνώρισαν ἀπὸ κοντά, **ὁ ἀββᾶς Σισώης**, εἶπε: Ἄν εἶχα ἓνα λογισμό τοῦ Ἀντωνίου, «**ἐγὶνόμην ὄλος πῦρ**» (9' Ε.Π.Ε. Φιλοκαλία 1,664). Θαυμάζω, λέει, τὸν Μέγα Ἀντώνιο. Ἐμεῖς δὲν σκεπτόμαστε τὸ Θεό, ἐνῶ αὐτὸς συνεχῶς ἐκεῖνον σκέπτεται. Δὸς μου, λέει, Θεέ μου, **ἓνα λογισμό ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς πού εἶχε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος**, καί θὰ γίνω «ὄλος πῦρ».

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ἔζησε ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν **αἵρετικῶν** ἀρειανῶν, καί τοὺς πολεμοῦσε. Κυρίως ὅμως πολέμησε τὸ **σατανᾶ** στὴν ἔρημο.

Καί ἔφτασε, παρακαλῶ, νὰ περάση τὰ ἐκατὸ χρόνια. Τί ἔτρωγε; Ἦταν φοβερὸς νηστευτής. Ἐτρωγε ἐλάχιστα καί ἔπινε νερὸ ἀπὸ τὸ Νεῖλο. Ἔλα, ἐσύ μὲ τὰ μπιφτέκια σου, νὰ ζήσης 105 χρόνια, πού ἔζησε ὁ Μέγας Ἀντώνιος! Σήμερα τὸ πρόγραμμα τῶν ἀνθρώπων εἶνε «**Φάγωμεν καί πῖωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν**» (Ψα. 22,13-Α' Κορ. 15,32). Εἶνε ἐποχὴ τῆς καταναλώσεως. Ἐνῶ **ἡ νηστεία εἶνε φάρμακο μακροβιότητος**. Ἐξαρτᾶται λοιπόν καί ἀπὸ ἡμᾶς ἡ μακροβιότης.

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ πῶ στὴν ἀγάπη σας. Καί τώρα ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε; Μιά φορὰ ἄκουσε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος τὸ λόγο τοῦ Εὐαγγελίου, καί τὸν ἐφήρμοσε. Ἐμεῖς τ' ἀκοῦμε τ' ἀκοῦμε, καί δὲν τὰ πιστεύουμε τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Λέει ὁ ἅγιος **Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς** συμπληρώνοντας τὸν ἅγιο Ἀντώνιο: «Σοῦ λέει ὁ Χριστὸς νὰ πουλήσης ὅλα τὰ ὑπάρχοντά σου καί νὰ τὰ δώσης στοὺς φτωχοὺς, καί δὲν τὸ κάνεις. Ἔε, τότε κάνε τὸ ἄλλο· δώσε τὰ μισά. Οὔτε αὐτὸ τὸ κάνεις; Τότε δώσε τὸ ἓν δέκατο. Τίποτα!». Ἀπόδειξις ὅταν γίνεται ἔρανος· οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνταποκρίνονται γιὰ τίς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Ἄν ἐφαρμόσουμε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, φτάνει· δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ἄλλα «εὐαγγέλια»· οὔτε τοῦ Νίτσε, οὔτε τοῦ Λένιν, οὔτε τοῦ Μάρξ, οὔτε ὁποιοῦδήποτε ἄλλου. Ἐὰν ἐφαρμόσουμε ὄλοι τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, μικροὶ καί μεγάλοι, πλούσιοι καί φτωχοί, ὁ πλανήτης μας θὰ μπορούσε νὰ θρέψη τετραπλάσιο πληθυσμό. Ἐνῶ τώρα **πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα ἄνθρωποι** κάτω στὴ Σομαλία καί σὲ ἄλλα μέρη.

Ἄς ζήσουμε λοιπόν κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ Μέγας Ἀντώνιος. Καί ἄς τὸν παρακαλέσουμε, νὰ μᾶς ἀξιώνη νὰ ἐορτάζουμε τὴν ἀγία του ἐορτὴ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**